

νειρα της απελπισίας.

Μιά Κυριακή πρωί, ότι είχα τελειώσει να τρώω ένα κριθαρένιο αφέ, με μιά φρέτα ψωμί, καθισμένος απέναντι στη θεία 'Ελισάβετ. Μιά χουσή άχτιδα ήλιου πέρασε μέσα στη σπηλιά μας. 'Ο ούρανός ήταν γεμάτος από εκείνες τις λαμπρές ύποσχέσεις που δαγκώνουν την καρδιά των φτωχών. Ήμουνα όλο λίκρα, όταν ξαφνικά άκουσα να χτυπών την πόρτα. Πηγαίω και άνοιγω.

Βλέπω και μπαίνει ο πράσινος άνθρωπος, που γυρίζει στους δρόμους και δείχνει των κοριτσιών τις τύχες.

— 'Ενα γραμμα συστημένο, μου λέγει ο πρασινοφορεμένος, ζητώντας την ύπογραφή μου.

Και μου έδωσε ένα φάκελλο τόσο χονδρό, που τον έκυτταξα μάλλον με δυσπιστία, παρά με έλπίδα. Τον ξέητσα λίγο και με κάποιον φοβο τον άπεσφράγισα. Εύρηκα μέσα σ' αυτόν μιά έπιστολή και ένα χονδρό χαρτί χαρακωμένο. Διαβάζω πρώτα την έπιστολή, ή όποια έλεγε τά εξής :

«Μου δανείσατε πρό διακοσίων είκοσι τεσσάρων ήμερών, ένα ποσόν από δυο φράγκα, με τόκον που τον κανόνισα εγώ, πέντε τοίς έκατον κάθε ήμεραν. 'Η πιστώσις σας λοιπόν, άνέρχεται, ως έκ τουτου, εις έκατον ένδεκα χιλιάδας φράγκα, τά όποια κατέθεσα επ' όνοματί σας εις την Τραπέζα της Κτηματικής Πίστεως. Εύρίσκετε συνημμένως την άποδειξι της καταβολής. Σας παρακαλώ να με είδοποιήσετε περί της λήψεώς της.

Φίλιππος 'Αρμεκουδ

'Οδός Μπουρντωνναι 17

Αυτό το πράγμα μου φάνηκε τόση μεγάλη τρέλλα, που στην άρχη δέν ήσθάνθηκα καμμία συγκίνηση. Μου έκανε την έντύπωση κάποιος άστειότητος.

'Όταν όμως ξέητσα το χαρτί καλά, που ήταν μέσα στην έπιστολή, είδα ότι πραγματικά είχα πιστωθεί με έκατον ένδεκα χιλιάδες φραγκα, στο δεύτερο πιστωτικό καταστήμα της Γαλλίας.

Τότε μόλις ή καρδιά μου άρχισε να χτυπά. 'Η έλπίδα και ό φόβος μ' έτάρασαν διαδοχικά βαθύτατα. Τέλος δέν έκρατήθη, παίρνω τό καπελλο, βγαίω έξω και βρίσκομαι εις την όδον Μπουρντωνναι.

Βρίσκω τον καχεχτικό άνθρωπίσκο στο ύπόπτεγό του, εις την τρώγη του. Με ύποδέχεται με δυνατο γέλιο και μου φωνάζει :

— Καλώς τον κουτεντέ μου !

'Ενώ δε εγώ μουρμούριζα κάτι άσυνάφητα, με διακόπτει :

— Αυτό τό έκανα έτσι από ευχαρίστησι, τίποτε άλλο. Αυτό ήθελα να κάμω.

Μ' έκυτταξε που στεκόμουνα σατισμένος και μου ειπε πάλι με προσπάθηα :

— 'Εγώ, παιδί μου, είμαι ένας γέρος έκατομμυριούχος. 'Η μόνη μου επιθυμία είναι να ζω φτωχικά πολύ. Δεν βρίσκω άλλο πειό ευχάριστο στον κόσμο, παρά τό να μη χορταίω ποτέ την πείνά μου, να ζω μέσα σε μιά τρώγη, να φορώ παληόρουχα και να κοιμάμαι άπάνω σε σανίδες. Μου άρέσει ή φτώχεια. Αυτή εινε ή βράσιλινια όλων των ώραίων όνειρων. Δεν είμαι όμως φιλάργυρος. 'Από καιρού εις καιρόν κάμνω έλεημοσύνας, πολύ μεγάλας έλεημοσύνας, όταν τυχαίνει να συναντήσω κανένα φτωχό πλάσμα, σάν κι έσας, άπλοϊκόν, γενναϊόφρονα, και χωρίς φαρμάκι. 'Επειδή δε αυτού του είδους οι άνθρωποι εινε σπάνιοι, γι' αυτό δέν κατορθώνω να έξυδευώ ούτε το δεκατο από τά εισοδήματά μου. Νά... Τώρα τα ξερετε όλα. Δώστε μου τό χέρι σας και φευγάτε, γιατί άποστρέφομαι την ευγνωμοσύνη !

Και μ' έσπραχνε να φύγω.

Τή στιγμή που διαβαίω τό κατώφλι, τον άκουσα να γελάη και να μου φωνάζη :

'Ο κουός μου φίλος εινε ένας τοκογλύφος !

Τρέχω σάν παλαβις στο σπίτι. Σε λίγον καιρό, ή θεία 'Ελισάβετ γιαιτρεψε τους ρευματισμούς της, κάνοντας το καλοκαιρι της, σε μιά επαυλι της μεσημβρινής Γαλλίας, και εγώ, από ύδαωνιάστικα, έπαδόθηκα στην βιομηχανία των αυτοκινήτων. 'Η τύχη με ήνόησε, μ' όλην την κουταίμερα μου και έκαμα περιουσία !... 'Η θεία μου κ' ή γυναίκα μου, ζουν πειά ευτυχισμένες κοντά μου.

J. & H. Posny

Στό "ΜΠΟΥΚΕΤΟ", προσεχέστατα

Πώς δηλητηριάζεται ή ανθρωπότης. 'Η κοκαϊνη, ή μορφίνη, τό όπιον ! 'Η ιστορία των δηλητηρίων. 'Η χρήςης των. Τι γίνεται στην Εθρώπη και στας 'Αθήνας κ.τ.λ. κ.τ.λ.

Κάτι που θα σας καταπλήξη, θα σας συναρπάση.

Η ΑΓΑΠΗ ΔΙΑ ΜΕΣΟΥ ΤΩΝ ΑΙΩΝΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΓΕΝΕΩΝ

ΤΟ ΛΕΞΙΚΟΝ ΤΟΥ ΕΡΩΤΟΣ

ΤΟΥ ΕΤΙΕΝ ΡΕ'Υ'

(Συνέχεια έκ του προηγουμένου)

Τά έρωτικά δικαστήρια που ήκμασαν από τον 12ον έως τον 16ον αιώνα, άποτελούντο από κυρίες της άριστοκρατίας και έλυναν ζητήματα έρωτος, όπως και τά ζητήματα της όφειλομένης προς τάς κυρίας λεπτότητος.

Θέλετε τώρα και μιά «άπόφασιν» ενός τέτοιου δικαστηρίου ; 'Η άπόφασιν εινε της κομήσεως ντε Σαμπανύ επί του εξής ζητήματος :

«Μπορεί να δπάρηθ ήλθηθ έρωσ μεταξυ των πανδρευμένων ;

— Και να τί λεγει ή άπόφασιν :

— «... λέγομεν και βεβαιούμεν,

'Ιδούσαι και τάς εις χείρας μας άπαντήσεις, ότι :

'Ο έρωσ δέν δύναται να έπεκτείνη τά δικαιώματά του εις δύο άτομα ήνωμένα διά γάμου...

Πράγματι, οι έρασται δίδουν όλα ένας στον άλλον, δωρεάν, χωρίς να άσθύνται υπό λόγον άνάγκης, ενώ οι σύζυγοι εινε ύποχρεωμένοι υπό του καθήκοντος να ύφίστανται άμοιβαίως τάς θέλησας εκάτερον και να μη άρνούνται τίποτε.

'Η άπόφασιν αυτή την όποιαν έξεδώσαμεν με άκραν σύνεσιν και κατόπιν γνωματεύσεως μεγάλου αριθμού κυριών, πρέπει να εινε γά όλως και όλες άληθεια σταθερά και άκαταμάχητα.

'Εδικάσθη τό έτος 1174, την τρίτην ήμέραν των καλανών Μαΐου, Συγκλήτω 12η'.

Πώς σας φαίνεται λοιπόν ή άπόφασιν αυτή ;

Ο ΕΡΩΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ

Θέλετε τώρα και τον έρωτικόν κώδικα της 12ης έκαιτονητειοδός, του αιώνος δηλαδή εκείνου του αισθηματος, της έποχής των ίπποτων, που γύριζαν τον κόσμο με τό όνομα μιάς άγαπημένης των στην καρδιά, και ζητούσαν κατορθώματα και περιπέτειες γιά τό όνομά της.

Νά τος :

1
'Όποιος δέν ξέρει να ύποχωρήση, δέν ξέρει ν' αγαπή.

2
Κανεις δέν μπορεί ν' άφιερωθή σε δύο έρωτας.

3
Δέν έχει γούστο εκείνο που ένας έραστής πέρνει διά της βίας από τον άλλον έραστή.

4
'Επιβάλλεται στον ένα έραστή, διά τον θάνατο του άλλου, χηρεία δύο έτων.

5
Δέν εινε άξιοπροπεές τό ν' αγαπάη κανεις όποιαν θα ντροπέτανε να νυμφευθή.

6
'Ο άληθινός έρωτας δέν αισθάνεται ήδονή άλλη, παρά εκείνη που προέρχεται από την άγαπημένη του γυναίκα.

7
'Ο έρωσ που γίνεται δημοσία γνωστός, διαρκεί όλιγον.

8
'Η εύκολη επιτυχία άφαιρεί κάθε θέλητρο από τον έρωτα. Τά προσκόμματα του δίνουνε αξία.

9
'Εκείνος που αγαπάει άληθινά, ώχρηά απέναντι εκείνης που αγαπάει.

10
'Η ύπόνοια και ή ζηλοτυπία που προέρχεται από την ύπόνοια, αύξάνει του έρωτος τό πάθος.

ΕΡΩΣ ΜΙΑ ΦΟΡΑ Κ' ΕΝΑΝ ΚΑΙΡΟ

Οί παλαιοί πρόγονοι έπρόσβεναν τά εξής περί του έρωτος :

— 'Η άληθινή καλλονή δέν εινε εκείνη την όποιαν αισθάνεται κανεις ευχαρίστησι να βλέπη, αλλά εκείνη που τον κάμνει τον άλλον να κλείνη τά μάτια του εμπρός της, σάν ένώπιον του ήλιου.

'Ο άνδρας όταν κάνει την γυναίκα να πάσχη, τό ξέρει πάντοτε. 'Η γυναίκα άπ' εναντίας. Σπανίως έχει συνείδησι ότι κάνει τον άλλον γιά να ύποφέρη.

Τά όνειρα του έρωτος, και αυτά άκόμη τά πειό άγνά, καταλήγουν πάντοτε εις ένα τοκτόν.

('Ακολουθεί)